

KAPITOLA PRVNÍ

KATASTROFA

VŽDYCKY JSEM SI MYSLEL, že mě a kluky, co spolu kamarádíme, nic na světě nemůže rozdělit. Všichni jsme se narodili v Holešovicích, a protože už nejsme malé děti, tak víme přesně, kde to bylo. Ačkoliv Holešovice patří do Prahy a Praha je suchozemské město, Čenda, Aleš, Mirek a já jsme se narodili na ostrově.

Ten ostrov je ze všech čtyř světových stran omýván kalnou řekou Vltavou a na jednom jeho cípu je starý zimní stadion a na začátku druhého cípu právě ta nemocnice, kde jsme se narodili. Prostředkem ostrova se táhne mostní magistrála, na jejímž našem holešovickém konci je stanice metra.

No a ten ostrov se jmenuje Štvanice. Jméno má prastaré, asi ještě z dob, kdy tu žila divoká zvěř, protože Karel IV., i když je považován za otce celé vlasti, staral se výhradně o centrum.

Ale od těch prastarých dob se hodně změnilo, což pozoruji i za svého života. Neustále se bourá a staví, a tak se člověk nestačí divit, ale na druhé straně je mu taky líto, že s tím bouráním mizí i část jeho vzpomínek na různá dobrodružství, která prožil právě v těch místech, která stavebním ruchem zanikla.

KAPITOLA PRVNÍ

Totíž nejspíš právě proto, že jsme se narodili na ostrově, tak máme my čtyři kluci, co spolu kamarádíme, dobrodružství v krvi.

Ale já bych si nestěžoval, bral bych to všechno jako vývoj, kdyby jednou nepřišel táta domů a neřekl: „Tak je to definitivní.“

„Dalo se to čekat,“ řekla máma.

Pak byla normálně večere a já se při ní zeptal: „Co se dalo čekat? Co je definitivní?“

A dočkal jsem se strašné odpovědi, při níž jsem se sice nezakuckal, jak se píše v dramatických románech, ale naprosto ztratil chuť k jídlu.

„Tenhle dům se bude bourat,“ prozradil mi táta.

„To se nedá nic dělat,“ pokračovala máma.

Nikdy jsem o našem baráku nějak hluboce nepřemýšlel, protože to není dům historický. Historické domy jsou v Praze hlavně na Malé Straně a vůbec poblíž centra a poznají se podle toho, že mají legrační a většinou barevné předky. Cizím slovem se ty předky nazývají fasády a jsou v různých slozích, i když je většinou taky postavili jen z cihel jako náš barák.

Mé myšlenky potáhla černá chmura a ústa nechtěla opakovat tu strašnou zvěst...

Tuhle větu jsem si vypůjčil z jedné zajímavé knížky, kterou mi zase půjčil Čenda. Ta věta totiž přesně sedí, i když je z dramatického románu, a spisovatel za mě krásně vyjádřil to, co já dovedu říct jen slovy, že jsem našťvaný a moc mi do mluvení není.

„Je to definitivní!“

A i kdyby mi do mluvení bylo, tak je fakt, že mému mluvení se nepřikládá žádná váha.

KATASTROFA

„Dalo se to čekat.“

Pro mě cena našeho baráku spočívá v tom, že je blízko bubenského nádraží, naší školy a Stromovky.

A vždycky jsem si myslel, že mě a kluky, co spolu kamarádíme, může na světě rozdělit jen smrt. Protože i když se občas hádáme, tak si strašně rozumíme a známe se až do morku svých kostí, jak řekl Čenda, a Aleš na to navázal morkovými knedličky v hovězí nudlové polévce a Mirek to završil archeologickými vykopávkami.

„Copak nechápete,“ zvolal jsem zoufale, „že se náš barák bude bourat?! Že se budu muset stěhovat?!“

Teď už to konečně klukům došlo, byli jsme na bubenském nádraží a Čenda nesměle navrhl, že by se s tím snad něco dalo dělat.

„Vždycky jsme měli šikovný nápady,“ plácl mě Mirek do zad.

Já ho taky plácl do zad, a když Mirek upadl, Aleš řekl: „Jenže většinou ty naše šikovný nápady špatně dopadly. Jen si vzpomeňte.“

Tiše jsme zavzpomínali.

„To je fakt,“ přerušil naše vzpomínání Čenda, „ale čím jsme starší, tím jsme taky chytřejší, ne?“

Všichni jsme cítili, že má hlubokou pravdu. Ještě nikdy jsme nebyli tak staří a tak chytří jako zrovna v téhle chvíli.

„Takže nápad,“ řekl povzbudivě Aleš a sám si kývl, „stačí jen šikovnej nápad.“

Aleš mluvil velice sebevědomě, ale nemyslel to tak, protože mě chtěl hlavně vytrhnout z chmurných myšlenek.

KAPITOLA PRVNÍ

„A kdyby Bořík nebyl surouš a vytahovák,“ prohlásil Mírek, sotva se posbíral ze země, „tak už jsme dávno na něco přišli.“

„Nevím,“ řekl jsem, „na co chcete přijít. To že se náš barák bude bourat, to je fakt, a to že postěhuju nejspíš někam na sídliště, taky.“

„Moment,“ zarazil mě Mírek, „a co archeologický vykopávky? Co když se třeba prokáže, že pod vašim barákem je něco historicky cenného, třeba románský zdivo?“

„A kdyby se to třeba prokázalo, tak co?“

„Všechno,“ zaťukal si Aleš na čelo. „Dům by zůstal stát, akorát by ve vašem sklepě přibylo muzeum.“

„A hlavně by ses nemusel stěhovat.“

„To jsou řeči,“ pronesl jsem tvrdě.

„Jakýpak řeči! Máš klíče od sklepa?“

„Mám, totiž... můžu je mít.“

„Tak je to jasný,“ rozhodl Mírek, „ty klíče si seženeš a zejtra začneme s archeologickým průzkumem podzemí vašeho baráku. Bude to ovšem chtít krumpáče a lopaty.“

„Bez obav,“ řekl Čenda, „zajistím.“

Když si s klukama něco domluvíme, tak to platí. Jenže vždycky je snazší se domluvit než pak udělat to, na čem jsme se domluvili. Já sehnal klíče od sklepa, Čenda náradí a Aleš s Mirkem se hnali do díla jako lvi, ale podlaha ve sklepě vůbec na jejich krumpáče nereagovala.

My s Čendou jsme se bezmocně opírali o lopaty, až nakonec po půl hodině Mírek prohlásil: „To je práce pro otroky, takže bysme se měli vystřídat,“ podával krumpáč Čendovi.